

• HATODIK RÉSZ •

*„Ami kezdődött keserűn,
Édes lesz lassan s egyre szebb”*

(Szabó Lőrinc)

Férjnél voltam, és gyermeket vártam. Boldog, hogy nőtt a pocakom. Szerettem volna, ha mindenki látja, hogy babát várok. Pedig még az orvos is csak akkor vette észre, amikor alaposan megvizsgált, mert orvoshoz fordultam, pontosabban nőgyógyászhoz.

Az egyik általános iskolában szülési szabadságra ment a tanárnő, s felkértek, hogy helyettesítsem. Azonban nem tudták, hogy terhes vagyok. Én meg nem említettem. De orvosi igazolást is kellett csatolni a kérvényemhez. Hogy mire számítottam, nem tudom, de elmentem a dokihoz, aki azonnal nem, csak vizsgálat közben szúrta ki, hogy másállapotban vagyok. „Most én mit csináljak?” – nézett rám kérdően. „Maga dolgozni akar, ugye?” – tette fel a kérdést. Láta rajtam az elszántságot. „Akkor én most nem írom be, hogy maga terhes. Mondja azt, hogy elfelejtettem megvizsgálni.” Felvettek. Teljes munkaidővel taníthattam. Nem féltem attól, hogy mi lesz, ha kiderül az igazság. Nem gondoltam én akkor másra, csak arra, hogy a diákok előtt állhatok, taníthatok, magamba szívhatom a krétapor szagát, hogy végre azt csinálhatom, amit legjobban szeretek.

Azonban az első napon elszúrtam valamit. Az egyik osztályban még az óra előtt két lány összeveszett, szó szerint hajba kapott. Az egyik sírt dühében, s még az órán sem tudott lecsillapodni. Én, hogy gyorsan megoldjam az előállt helyzetet, a lányt hazaküldtem. Ma nem tenném ezt, de a tapasztalatlanság rossz döntést eredményezett. Az apa azonnal visszajött a kislányával, s az osztályfőnökhöz fordult. Nem helyeselte az eljárásomat. Megértettem és elismertem, hogy hibáztam.

Májusban megszületem a kisfiam.

Az utolsó napig dolgoztam. Csütörtökön még megtartottam minden órát, pénteken délben pedig már felsírt az újszülött kisbabám. Sem az igazgató, sem a munkatársaim nem hibáztattak. Megoldották a helyettesítésem.

•

•

•